

ת"פ 52446/06/16 - מדינת ישראל נגד אמיר ברמלי, ישראל עופר

המחלקה הכלכלית בבית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו

ת"פ 52446-06-16 מדינת ישראל נ' ברמלי ואח' 4 ביולי 2018
כ"א בתמוז תשע"ח

תיק חיצוני: ע"פ 1603/18

לפני כבוד השופט חאלד כבוב

בקשה מס' 44

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד חנה קורין ועו"ד יוני לבני

נגד

הנאשמים

1. אמיר ברמלי

ע"י ב"כ עו"ד איל רוזובסקי, עו"ד סיון רמות ועו"ד ליאור רייכרט

5. ישראל עופר

החלטה

זוהי בקשה שהוגשה מטעם המאשימה למתן ארכה לתיקון תעודת חיסיון, לשם הכללת שני מסמכים שהושמטו מתעודת החיסיון המקורית, בשגגה. לפי המפורט בבקשה, במהלך הכנת תשובתה של הפרקליטות לעתירת נאשם 1 (להלן: הנאשם) לגילוי ראייה חסויה, גילתה המאשימה כי בטעות לא כללה בבקשה לתעודת החיסיון המקורית תרשומת מיום 12.02.15 ומזכר מיום 16.02.15, ומדובר בשני מסמכים הקשורים בטבורם לידיעות מודיעיניות מאותם תאריכים, שנחסו בתעודת החיסיון וחסינום התבקש בשל הנימוקים שהובילו לחיסיון שהוטל על הידיעות המודיעיניות האמורות.

נימוקי החיסיון פורטו כאמור בבקשה להוצאת תעודת חיסיון שנמסרה לבית המשפט ביום 29.05.18. כך גם המסמכים האמורים נמסרו לידי בית המשפט באותו דיון.

המאשימה עותרת בעצם לבית המשפט למתן ארכה לשם תיקון תעודת החיסיון המקורית.

בא-כוח הנאשם, עו"ד רוזובסקי, עתר לבית המשפט לקבלת ארכה למתן תשובה לבקשה, ומהתשובה שהוגשה אך אתמול עולה כי הנאשם מתנגד למתן ארכה כזו, שהרי מדובר במסמכים שהמאשימה לא הגישה כל בקשה בעבר לחסותם.

הסנגור מעלה שורת טענות בדבר האופן שבו התנהלה התביעה, באשר היה ברור לה היטב כי העובדה שאין בידה תעודת חיסיון בכל הנוגע לאותם שני מסמכים מחייבת אותה, על-פי הוראות הדין, למסור את המסמכים לידי ההגנה מכוח חובתה שבדין לעשות כן לגבי כל חומר הראיות המצוי בידה, שלא ניתנו לגביו היתר או הרשאה אחרים.

עוד מוסיף הסנגור שחובתה של המאשימה הייתה להעביר מסמכים אלה לאלתר וללא דיחוי לנאשם, ושהיא לא עשתה כן וגם לא ביקשה חיסיון לתקופת הביניים, ושעל-כן היא פועלת שלא כדין כאשר היא נמנעת מהעברת המסמכים לידי ההגנה.

כמו-כן הסנגור מציין כי המסמכים נכללו ברשימת החומר שנאסף והובא להגנה לאחר הגשתו של כתב האישום. ההליך מצוי בעיצומה של פרשת התביעה, ואי-מסירת המסמכים עד למועד זה פגעה בהגנת הנאשם, והדעת נותנת שאילולא הוגשה בקשה מטעמו להסרת החיסיון ספק אם המאשימה הייתה מגלה דבר וחצי דבר באשר לטעות בדבר אי-הכללת המסמכים בתעודת החיסיון. לכן בא-כוח הנאשם מתנגד לעתירת המאשימה.

אציין כבר בפתח הדברים שמצאתי לקבל את העתירה, מהנימוקים שיפורטו להלן.

בדין שהתקיים לפניי בבקשה להסרת חיסיון שהגיש בא-כוח הנאשם שמעתי את טיעוני הצדדים בהרחבה, ובתום הדיון אף קיבלתי לידי את המסמכים החסויים לשם בחינתם לאחר שנמסרו לי במעמד צד אחד. אף הצגתי שאלות לקצין המשטרה שהתייצב לצורך מתן תשובות לשאלותיו של בית המשפט בסוגיית החיסיון. ביום 10.06.18 נתתי החלטה ארוכה, מפורטת ומנומקת, ובה דחיתי את הבקשה להסרת החיסיון.

החלטה זו היא בגדר השלמה להחלטתי מיום 10.06.18, והיא נוגעת גם למסמכים מושא הבקשה הנוכחית.

שני המסמכים נושא הבקשה הוצגו במסגרת החומרים שהועברו לעיוני בטרם מתן ההחלטה המקורית בדבר העתירה להסרת החיסיון. המאשימה טוענת שרק במהלך הצגת המסמכים לפני בית המשפט התחוויר לה בראשונה שהם לא נכללו בתעודת החיסיון שהוצאה, למרות העובדה שמדובר בידיעות מודיעיניות מאותם תאריכים שפורטו בתעודת החיסיון, וגם הם ראויים להיכלל בתעודה, שהרי זו נוגעת לידיעות האמורות.

עיינתי במסגרת הבקשה הקודמת במסמכים אלה, וההסבר שנתנו באי-כוח המאשימה בדבר השגה שנפלה תחת ידיהם מקובל על בית המשפט.

מדובר בטעות שהוסברה כטעות אנוש וכשגגה לא-מתוכננת, שנתגלתה בראשונה עת הוצג כל החומר המודיעיני לפני בית המשפט בעת הדיון בבקשה להסרת החיסיון.

אינני מתעלם מהטיעון שהעלתה ההגנה, שלפיו כאשר חומר חקירה מצוי בידי התביעה ואין בידיה תעודת חיסיון ה"מתירה" את אי-מסירתו לידי ההגנה, הדין קובע את חובתה הבלתי מותנית של התביעה להעביר חומר זה לידי ההגנה. זכותו של הנאשם להליך הוגן מגלמת בחובה גם חובה של המאשימה להעביר לידי הנאשם את מלוא חומר הראיות שמצוי בידיה ורלוונטי לאישום המיוחס לו.

שונים פני הדברים כאשר מדובר בשגגה שנפלה תחת ידה של הפרקליטות כשעתרה לקבלת תעודת החיסיון לפי סעיף 45 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. אך חרף העובדה ששני המסמכים נכללו באותן ידיעות מודיעיניות נושא הבקשה לחיסיון - הרי המסמכים עצמם לא נכללו בתעודת החיסיון.

לא נטען לפניי שנגרם נזק כלשהו לזכות הנאשם להליך הוגן. לא נטען לפניי ששגגה זו פגעה בדרך כלשהי בזכות מזכויותיו או בהגנתו.

מדובר בטעות אנוש, שאינה פוגעת כל עיקר בזכויותיו של הנאשם. באי-כוח המאשימה הבהירו הבהר היטב את הנסיבות לטעות זו.

מכוח הנימוקים שפירטתי בהרחבה בהחלטתי מיום 10.06.18 - זאת לאחר שבחנתי את כלל הראיות החסויות והגעתי למסקנה שהחיסיון אינו פוגע כלל בזכות הנאשם להליך הוגן ואין בראיות אלה כדי לסייע לנאשם בהגנתו - מצאתי לקבל את עתירתה של באת-כוח המאשימה למתן ארכה לתיקון תעודת החיסיון.

ניתנת בזאת ארכה של 45 ימים להוצאת תעודת חיסיון מתוקנת, שתכלול גם את שני המסמכים נושא הבקשה הנוכחית.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשע"ח (4 ביולי 2018), בהעדר הצדדים.

**חאלד כבוב, סגן
נשיא**